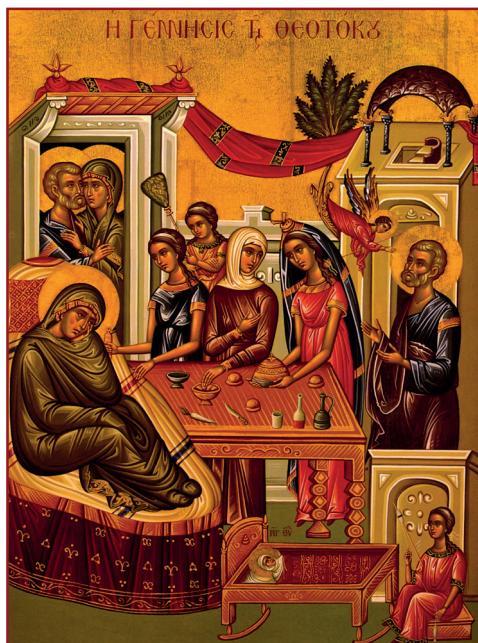

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ Οίκογένεια

Άγιου καὶ Μεγάλου Φωτίου
Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

Λόγος εἰς τὸ Γενέσιον
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

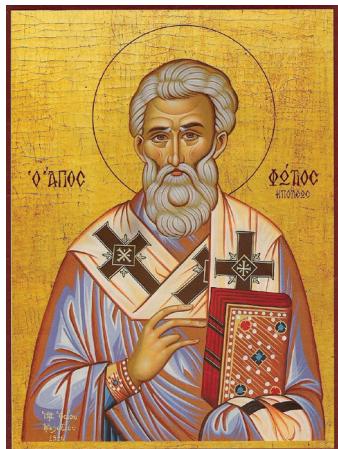
ΤΕΥΧ.158
2018

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΚΔΟΣΗ
Π.Ε.Φ.Ι.Π.

Λόγος εἰς τὸ Γενέσιον τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου († 8η Σεπτεμβρίου).

Άγιου Φωτίου, Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως.

Σήμερα ἡ Παρθένος μητέρα γεννιέται ἀπὸ στείρα μητέρα καὶ εὐτρεπίζεται τὸ παλάτι τοῦ ἔρχομοῦ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Σήμερα σπάζουν τὰ δεσμὰ τῆς στειρότητας καὶ σφραγίζονται τὰ κλεῖθρα τῆς Παρθένου. Γιατὶ ἐκεῖνα μὲ τὰ ὄποια ἡ ἄγονη μῆτρα καὶ τὰ νεκρὰ σπλάχνα γιὰ παιδοποιία ἔδωσαν παρ' ἐλπίδα ὡραῖο καρπό, μὲ αὐτὰ μνηστεύεται καὶ τὸ ἀδιάφθορό της παρθενίας καὶ μὲ ὀλοφάνερο ἔργα προαγγέλλεται τὸ θαῦμα τῆς κυριολεξίας. Γιατὶ εἶναι ὑπερφυσικὸ θαῦμα γέννηση χωρὶς μεσοιλάβηση ἄνδρα καὶ διατήρηση τῆς παρθενίας μετὰ τὴ γέννηση. Ἐπίσης νικᾷ τοὺς νόμους τῆς φύσης καὶ ἡ στείρα ποὺ συλλαμβάνει μετὰ τὰ γηρατειά της καὶ γεννᾶ καὶ μὲ δσα θαυμαστὰ ἔργα γίνονται προοιμιάζεται ἡ γέννηση τῆς Παρθένου.

Σήμερα ἡ Ἄννα θεορίζει τὸν καρπὸ ποὺ προήλθε ἀπὸ τὸν ὀνειδισμὸ τῆς ἀτεκνίας καὶ ἡ οἰκουμένη ἀπολαμβάνει τὰ καρποφόρα στάχυα τῆς καρᾶς. Οἱ Ιωακεὶμ ὄνομάζεται πατέρας τοῦ παιδιοῦ, κι ἐμεῖς παίρνουμε ὡς ἀρραβώνα τὴν τιμὴ τῆς υἱοθεσίας. Σήμερα ἡ Παρθένος προβάλλει ἀπὸ ἄγονα σπλάχνα, καὶ ἡ στειρότητα διαδέχεται τὶς πηγὲς τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὸ σύνολο τῆς συναγωγῆς τῶν Ιουδαίων χηρεύει, καὶ τὰ παιδὶα προβάλλουν ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὄποια αὐξάνουν καὶ πληθαίνουν κατὰ τρόπο θεϊκὸ γιὰ τὸν νυμφίο Χριστό. Η Παρθένος προέρχεται ἀπὸ ἄγονη μῆτρα, ποὺ καὶ ὅταν ἀκόμα εἶναι γόνηψη ἡ γέννηση εἶναι παράδοξη. Ὡ πόσο μεγάλο θαῦμα! Ὅταν ἔξελειπε ὁ χρόνος τῆς σποράς, τότε ἔφτασε ὁ καιρὸς τῆς καρποφορίας, ὅταν σβήσθηκε ἡ φλόγα τῆς ἐπιθυμίας, τότε ἄναψε ἡ λαμπάδα τῆς τεκνοποιίας. Η νεότητα δὲν ἔδωσε ἄνθος, καὶ προβάλλουν βλαστὸ τὰ γηρατειά· δὲν φάνηκε ἔξογκωση τῆς κοιλιᾶς ὅταν ἦταν ἡ φύση στὴν ἀκμή της, καὶ προβάλλει ἀειπάρθενο βρέφος ὡς γέννημα ὑπεροήλικης μῆτρας.

Αλλ' ἀπορεῖς, ἀνθρωπε, ἀν γέννησε ἡ στείρα, καὶ πολυερευνᾶς αὐτὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ θαυμάζεις, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς προκαλοῦν θαυμασμό, παρὰ νὰ θεωροῦμε μηδαμινὸ αὐτὸ ποὺ θαυμάζεται, καὶ λογομαχεῖς, πῶς μπορεῖ νὰ γεννήσει στείρα; Ἀν εἶναι στείρα δὲν γεννᾶ, κι ἀν γεννᾶ δὲν εἶναι στείρα. Καὶ πῶς στήθη ποὺ στέγνωσαν γίνονται πάλι πηγὴ γάλακτος; Ἀν τὸ γῆρας δὲν εἶναι στὴ φύση του νὰ θησαυρίζει αἷμα, πῶς αὐτὸ ποὺ δὲν ἔλαβαν οἱ θηλὲς τὸ λευκαίνουν σὲ γάλα; Καὶ πῶς μῆτρα ποὺ ἀδρανοποιήθηκε λειτουργεῖ καὶ ζωογονεῖ καὶ συγκροτεῖ καὶ τρέφει τὸ ἔμβρυο; Αὐτὰ ἐσύ μηχανορραφεῖς κατὰ τοῦ ἔαυτοῦ σου καὶ τῆς σωτηρίας σου. Καὶ ποιός

εῖσαι; Γιατί δὲν θὰ ἥταν δυνατὸν νὰ εἶσαι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ἄξιος τοῦ θαύματος οὕτε βέβαια, οὕτε θὰ παρασυρθεῖ νὰ ἀπιστήσει ὁ πιστὸς μὲ ἐκεῖνα ποὺ συντελοῦν στὴν πίστη, ἀλλὰ ὁ Ἰουδαῖος.

Ἡ Σάρα δηλαδὴ πῶς ἦ ποῦ σὲ παρακαλῶ ἔξεπεσε στὶς ἐλπίδες της; Ἀραγε δὲν εἶδε τὸν Ἰσαὰκ υἱὸν τῶν γηρατειῶν καὶ τῆς στειρότητάς της; Ἄν ἡ Ἄννα σοῦ προκαλεῖ σύγχυση καὶ ταράζει τοὺς λογισμούς σου, πιὸ πολὺ πρέπει ἡ Σάρα, γιατί γιὰ πρώτη φορὰ συνέβη σ' αὐτήν. Ἄν αὐτὸ σὲ κάνει νὰ ἀμφιβάλλεις, δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι παραγοράφεις τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴ συγγένειά σου καὶ κόβεις τὶς ρίζες ἀπὸ τὶς ὄποιες εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχεις κλάδο, καὶ δὲν ἔλεγχεσαι ὅτι ἔχεις καταπέσει ἀπὸ τοὺς Ἰουδαϊκοὺς νόμους;

Ἀπὸ παλαιὰ λοιπόν, ἀν καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἥταν ὑποδουλωμένη στὴ δύναμη τῶν προγονικῶν ἀμαρτημάτων, ἡ γέννηση τῆς ἀπογόνου παρέχει λαμπρά τα συνθήματα, ὑποσαλπίζοντας ὅτι ὁ καθαιρέτης τους θὰ τὴ βγάλει ἀπὸ τὴν τυραννίδα καὶ θὰ τὴν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν δουλεία. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἄδαμ μαζὶ μὲ τὴν Εὕα, ἀφοῦ καθάρθηκαν ἀπὸ ἔκεινον τοὺς παλαιοὺς ωρίους τῆς παραβασῆς καὶ ἀπέρριψαν τὴν κατήφεια καὶ τὴ σκυθωπότητα, μὲ ἔλευθερη φωνῇ καὶ βλέψια χροοστατοῦν χαρούμενοι στὴν πανήγυρη τῆς Παρθένου καὶ μᾶλλον ἔχοντας γίνει οἱ κορυφαῖοι του χοροῦ. Γιατί αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ὄποιους ἔγινε ἡ σπορὰ τῆς ἀμαρτίας ποὺ φύτωσε σὰν παράσιτο στὸ γένος καὶ τὸ νόθευσε, αὐτοὶ μᾶλλον εἶναι δίκαιοι τώρα ποὺ ἔχοιται, αὐτοὶ νὰ εἶναι ἀρχηγοὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς χροοστασίας καὶ νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ συγκαλοῦν τοὺς ἀπογόνους ἔκεινων.

Ἐπειδὴ, δηλαδὴ, ἀπὸ τοὺς πρώτους παραβάτες μεταδόθηκε τὸ ἀρρώστημα τῆς παραβασῆς σὲ ὅλους καὶ ὅλοι ἔχονταν ἀνάγκη τῆς ὄμοιας θεραπείας, κι ἀφοῦ ἡ παγκόσμια σωτηρία θεμελιώνεται σήμερα μὲ τὴ γέννηση τῆς Παρθένου, ἔπρεπε νὰ ὁργανώσουμε κοινὴ καὶ πάνδημη τὴν πανήγυρη, καὶ νὰ ἀνακούσουμε δημόσιες καὶ ὑπεροκόσμιες τὶς εὐχαριστήριες ὡδεῖς γιατὶ ἡ παγκοσμιότητα τῆς σωτηρίας ἀπαιτεῖ ὑπεροκόσμια τὴν εὐχαριστία.

Ἄς ἀναπέμψουμε λοιπὸν εὐχαριστήριες ὡδεῖς, ἐπειδὴ ὁ Ἄδαμ ἀναδημιουργεῖται καὶ ἡ Εὕα ἀνακαινίζεται, μαζὶ μὲ αὐτὸν καὶ ἡ κατάρα διαλύεται καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση μας, ἀποβάλλοντας τὸ νεκρὸ καὶ δερμάτινο πρόσωπο τῆς ἀμαρτίας, ἀναμορφώνεται στὴν ἀρχαία τιμὴ τῆς δεσποτικῆς εἰκόνας. Ἄς ἀναπέμψουμε εὐχαριστήριες ὡδεῖς καὶ ἀς συγκροτήσουμε πάνδημους χορούς, ἐπειδὴ προερχόμενη ἡ Παρθένος ἀπὸ ἄγονα σπλάχνα, ἀγιάζει τὴν ἄγονη μῆτρα τῆς φύσης, ἐμβολιάζοντας τὴν ἀκαρπία τῆς μὲ τὴν πλούσια καρποφορία ἀρετῶν. Γιατί, γιὰ δόσα χρειάστηκαν στὸν Κύριο ὅλων καὶ γεωργό, τὰ οειδόρα τῶν ἀχράντων αἰμάτων της γιὰ τὴν ἀρδευση ὅλης τῆς καταξηραμένης ζύμης, μὲ αὐτὰ ἀναδέχεται εὐλογία καὶ τὴν εὐλογία τῆς καρποφορίας...

Ποιός μπορεῖ νὰ διηγηθεῖ τὰ θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ; Ποιός λόγος θὰ ἐκφράσει τὴ δύναμη τῶν πέρα ἀπὸ τὸ λόγο πραγμάτων; Καὶ πῶς κάθε νοῦς δὲν θὰ παραλύσει προσπαθώντας νὰ κατανοίησει τὸ μέγεθος τῶν ἔργων; Καὶ ἀρχὰς ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρώπῳ κινούμενος ἀπὸ ἄφατο πλοῦτο φιλανθρωπίας, δίνοντας στὸ πλάσμα τὴ χάρῃ νὰ φέρει τὴ δύναμη καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ πλάστη του, ἀπὸ τὰ ὄποια τὸ ἔνα δήλωνε τὴν εὐγένεια τῆς σάρκας, ἐνῶ τὸ ἄλλο τοῦ πνεύματος. Ὁ παράδεισος, πράγμα εὐχάριστο κι ἀγαπητό, φυ-

τευόταν στ' ἀνατολικά, μισχοβιολώντας ἀπὸ ἄνθη λειβαδιῶν καὶ δῆτας κατάμεστος ἀπὸ ὡραίους καὶ ποικίλους καρποὺς δένδρων· ποτάμια ἐπίσης κυλώντας ἐνδιάμεσα καὶ ποτίζοντας μὲ καθαρὰ νερὰ τὴν ἔκταση, προσέδιδαν ἀπίθανη ὁμορφιὰ στὸν τόπο.

Σ' αὐτὸν ὁ πλάστης ἐγκαθιστᾶ τὸ φιλοτέχνημα τῆς δεσποτικῆς παλάμης, κάνοντάς το κύριο ὅλων καὶ παρουσιάζοντάς το νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἄφθονα ἀγαθά. Ἐπειτα τοῦ ἔδωσε σύζυγο, ἀφοῦ τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν πλευρά του μὲ γέννα ἀνέκφραστη, ὥστε, αὐτὸν ἀπὸ τὸν ὄποιο εἶχε ληφθεῖ, αὐτὸν νὰ ἀναγνωρίζει, τὸν δανειστή της, ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ εἴναι προσηλωμένη, ἔχοντας στὴ σκέψη της τὴν ὑποχρέωσή της καὶ μὲ τὸ σύνδεσμο τῆς φύσης νὰ δημιουργηθεῖ σ' αὐτὸν ὁ σύνδεσμος τῆς ὁμόνοιας.

Ἄλλ' ἀφοῦ χάρισε τὴν ἀπόλαυση καὶ τὴν κυριαρχία σὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου, ἐπειδὴ ἔπρεπε αὐτὸς στὸν ὄποιον εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὸ μέγεθος μιᾶς τέτοιας καὶ τόσο μεγάλης ἔξουσίας νὰ παιδαγωγηθεῖ καὶ νὰ ἀσκηθεῖ καὶ μὲ κάποια ἐντολή, τοῦ δίνει ἔνα νόμο, σύμφωνα μὲ τὸν ὄποιο οὕτε δύσκολο ἦταν νὰ ξῆσει, οὕτε εὔκολότατο νὰ τὸν φυλάξει στὸ σύνολό του, καὶ μὲ βάση αὐτὸν θὰ κερδίζε τὴν ἀμοιβὴ ἢ τὴν καταδίκη του. Χωρίζοντας, δηλαδὴ μὲ τὸ λόγο του, κάποιο φυτὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀπὸ δύο ἀνθοῦσαν, τοῦ δίνει τὴν ἐντολὴν ποὺ ἀπαγόρευε νὰ φάει ἀπὸ αὐτὸ μόνο.

Θηρίο ὅμως πονηρὸ καὶ ὀρχὴ τοῦ κακοῦ, τὸ ὄποιο ἡ πράξη ὀνόμασε διάβολο, βάζοντας στὸ μάτι τὸν ἀνθρωπὸ ἀμέσως ἀπὸ τὴ δημιουργία του, χρησιμοποιώντας σὰν ὅργανο του ἄλλο θηρίο ἀπὸ τὰ ἐρπετὰ καὶ ἀπευθύνοντας στὴ γυναικὰ λόγῳ ἀπατηλὸ καὶ θελκτικὸ καὶ ωρίζοντας στὸ νομοθέτη πολλὴ βλασφημία, πείθει τὴ γυναικὰ καὶ μέσω αὐτῆς τὸ σύζυγό της, νὰ ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴν ἐντολὴν καὶ νὰ φᾶνε ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶχε θεσπιστεῖ νὰ μὴ φᾶνε. Κι αὐτοί, τὴν ἴδια στιγμή, καὶ τὴν προσταγὴν παρέβαιναν καὶ ἔχαναν ὅλα τὰ χαρίσματα, πράγμα ποὺ ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπίβουλου. Γιατί γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶχε γίνει ὅλη αὐτὴ ἡ μηχανορραφία. Κι ἀπὸ τότε, μεταφερόμενο τὸ παράπτωμα ἀπὸ τὸν προγόνον τους στὸν ἀπογόνον, εἶχε ὁ ἐπιβουλευτής μιας ὑποδουλωμένο στὴν ἔξουσία του ὅλο τὸ γένος.

Τί ἔκανε λοιπὸν ὁ πλάστης καὶ κηδεμόνας μιας; Ἀφησε ἄραγε μέχρι τὸ τέλος τὸ πλάσμα του νὰ ταλαιπωρεῖται, νὰ μένει δοῦλος τῶν παθῶν; Ὄχι βέβαια. Πῶς δηλαδὴ θὰ ἀνεχόταν, αὐτὸ ποὺ ἔπλασε ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, νὰ τὸ βλέπει μ' εὐχαρίστησή του νὰ μένει αἰχμάλωτο καὶ νὰ ζεῖ στὴν πλάνη; Γι' αὐτό, ἀφοῦ συνεδρίασε μὲ τὸν ἑαυτό της, ἀν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ πᾶ ἔτοι, ἢ ἐνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδας (εἶναι ὅμως θεμιτὸ νὰ τὸ ποῦμε γιὰ τὴν ἀνάπλαση, ἐπειδὴ καὶ τό, «ἄς δημιουργήσουμε ἀνθρωπὸ σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα μιας καὶ ὄμοιο μὲ μᾶς», ἔχει λεχθεῖ γιὰ τὴν ἀρχικὴ πλάση) μὲ τὴν ἐνιαία θέλησή της διευθέτησε τὴν ἀνάπλαση τοῦ πλάσματός του ποὺ εἶχε συντριβεῖ...

Ἐπρεπε λοιπὸν κάποιο ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς Τριάδος νὰ ἔρθει στοὺς ἀνθρώπους, ὥστε, δόποιας φύσης ἦταν τὸ δημιουργημα, αὐτῆς νὰ φανεῖ δτι εἶναι καὶ τὸ ἀναδημιούργημα, καὶ ἔπρεπε ὀπωσδίποτε ἐκεῖνο νὰ γίνει κάτω Υἱὸς καὶ νὰ μὴν ἀτιμάσει τὸ ἄνω ἀξιώμα του, ποὺ ἀπὸ τὸν αἰῶνες τὸ εἶχε καὶ δοξαζόταν μ' αὐτό. Άλλὰ νὰ βρεθεῖ ἀνάμεσα στὸν νίον τῶν ἀνθρώπων δὲν ἦταν δυνατὸ χωρὶς τὴ σάρκωση. Γιατί ἡ σάρκωση εἶναι ἡ

όδος για τὴ γέννηση, καὶ γέννηση εἶναι ἡ κατάληξη τῆς κυνοφορίας. Κι αὐτή, περιγράφοντας μητέρα, ζητοῦσε εὔλογα νὰ γίνει ἀπὸ πρὸν ἡ ἐτοιμασία της. Ἐπρεπε ἄρα νὰ ἐτοιμαστεῖ κάτω μητέρα τοῦ πλάστη γιὰ τὴν ἀνάπλαση ἑκείνου ποὺ εἶχε συντριβεῖ, κι αὐτὴ νὰ εἶναι παρθένος, ὅστε, ὅπως ἀπὸ παρθένα γῇ πλάσθηκε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ἔτσι κι ἀπὸ παρθενικὴ μῆτρα νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ ἀνάπλαση, καὶ καμιὰ παρέμβαση ἡδονῆς οὕτε νόμιμη, οὕτε καὶ νὰ ἐπινοηθεῖ στὴ γέννηση τοῦ δημιουργοῦ γιατί ἥταν αἰχμάλωτος τῆς ἡδονῆς αὐτὸς ποὺ ὁ Δεσπότης θέλησε νὰ ἐλευθερώσει καὶ καταδέχθηκε νὰ γεννηθεῖ.

Ἄλλὰ ποιά ἥταν ἄξια νὰ γίνει διάκονος τοῦ μυστηρίου; Ποιά ἥταν ἄξια νὰ γίνει μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δανείσει σάρκα σ' ἐκείνον ποὺ πλουτίζει τὰ σύμπαντα; Ποιά λοιπὸν ἥταν ἄξια; Ἡ εἶναι φανερὸ διτὶ εἶναι αὐτὴ ποὺ σήμερα βλάστησε μὲ τρόπο παράδοξο ἀπὸ τὴν ἀκαρπὴ οἰça, τὸν Ἰωακεὶμ καὶ τὴν Ἄννα, τῆς ὁποίας ἐμεῖς ἑορτάζουμε λαμπρὰ τὴ γέννησή της καὶ τῆς ὁποίας ἡ γέννηση κάνει τὴν ἀρχὴ τοῦ θαύματος τοῦ μεγίστου μυστηρίου, ἐννοῶ τῆς ἔνσαρκης γέννησης τοῦ Σωτῆρα καὶ γὰρ τὴν ὅποια συγκροτήθηκε αὐτὴ ἡ θεία καὶ πάνδημη σύναξη; Γιατί ἐπρεπε αὐτή, ποὺ ἀπὸ τὰ σπάργανα διατήρησε ἀγνὸ τὸ σῶμα της, ἀγνὴ τὴ ψυχὴ καὶ ἀγνοὺς τοὺς λογισμοὺς μὲ ἀνώτερο λόγο, νὰ προοριστεῖ αὐτὴ μητέρα τοῦ πλάστη.

Ἐπρεπε αὐτή, ποὺ ἀπὸ βρέφος προσφέρθηκε στὸ ναὸ καὶ εἰσῆλθε στοὺς ἄβιτους χώρους, νὰ φανεῖ ἔμψυχος ναὸς ἑκείνου ποὺ τῆς ἔδωσε τὴ ψυχὴ. Ἐπρεπε αὐτή, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ ἄγονη μῆτρα μὲ λόγο παράδοξο καὶ ἔξαλειψε τὸ δνειδὸς τῶν γονέων της, νὰ ἀνακαλέσει καὶ τὸ σφάλμα τῶν προπατόρων. Γιατί εἶχε τὸν προορισμὸ ἡ ἀπόγονος νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ἥττα τὴν προγονική, γεννώντας μὲ γέννα χωρὶς ἄνδρα τὸν Σωτῆρα τοῦ γένους καὶ δίνοντας σῶμα σ' αὐτόν. Ἐπρεπε αὐτή, ποὺ μὲ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς της ἔδωσε ὡραία στὸν ἑαυτό της μιρφή, νὰ ἔμφανισθεῖ ἔχωριστὴ νύμφη ποὺ νὰ ταιριάζει στὸν οὐράνιο νυμφίο. Ἐπρεπε αὐτή, ποὺ μὲ τὶς σὰν ἄστρα ἐκδηλώσεις τῶν ἀρετῶν της κατέστησε τὸν ἑαυτό της οὐρανό, ἀνατέλλοντας τὸν ἥλιο τῆς δικαιούσης, νὰ γίνει γνωστὴ σὲ δλούς τους πιστούς. Ἐπρεπε αὐτή, ποὺ μία φορὰ ἔβαψε τὸν ἑαυτό της μὲ τὸ πορφυρὸ χρῶμα τῶν παρθενικῶν αἰμάτων της, νὰ γίνει ἀλουργίδα (βασιλικὸ ἔνδυμα) τοῦ Βασιλέα τῶν πάντων.

Πώ, πώ θαῦμα! Αὐτὸν ποὺ ἡ φύση ὅλη δὲν χωρεῖ, τὸν κυνοφορεῖ ἄνετα ἡ παρθενικὴ μῆτρα. Αὐτὸν ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ ἀτενίσουν τὰ Χερουβῖμ, ἡ Παρθένος τὸν κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της μὲ τὰ πήλινα χέρια της. Τὸ ὄρος τὸ ἄγιο προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔρημη καὶ ἄγονη μῆτρα, ἀπὸ τὸ ὄποιο, ἀφοῦ ἀποκόπηκε χωρὶς σύμπραξη χεριῶν λίθος πολύτιμος ἀκρογωνιαῖος ὁ Χριστὸς ὁ Θεός μας, συνέτριψε τοὺς ναοὺς τῶν δαιμόνων καὶ τὰ βασιλεία τοῦ Ἀδη μαζὶ μὲ τὴν Ἰδια τὴν τυραννικὴ ἔξουσία. Οἱ ἔμψυχος καὶ οὐράνιος κλίβανος κατασκευάζεται στὴ γῆ, μέσα στὸν ὄποιο ὁ πλάστης, ἀφοῦ ἔψησε τῆς δικῆς μου ζύμης τὴν ἀπαρχὴ καὶ κατέκαψε μαζὶ καὶ τὰ ζεζάνια ποὺ φύτρωσαν, καθαρὴ ὅλη τὴ ζύμη τὴν κάνει ἀρτο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Άλλὰ τί θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ κανέίς καὶ τί δὲν θὰ πάθει διαπλέοντας τὸ πέλαγος τῶν χαρισμάτων καὶ κατορθωμάτων τῆς Παρθένου; Δειλιάζει καὶ

χαίρεται καὶ ἡρεμεῖ κι ἀναπήδα ἀπὸ χαρά. Καὶ πάλι σωπαίνει καὶ βρίσκει τὴν μιλιά του, συστέλλεται καὶ πλατύνεται, συρόμενος ταυτόχρονα ἀπὸ τὴν μιὰ ἀπὸ τὸ φόβο, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὸν πόθο.

Ἐγὼ δῆμος παραδίδοντας τὸν ἑαυτό μου στὸν πόθο μᾶλλον παρὰ στὸ φόβο, μὲ εὐχαρίστηση, γνωρίζετε καλά, ἥρθα καὶ πολλὰ λέγοντάς σας, ἀν καὶ εἴναι ἄχρηστα, μὲ τὸν σὰν ποτάμι λόγο μου, καθὼς τὰ παρθενικὰ αἴματα μὲ κάνουν νὰ λιψανάζω (νὰ ἀκινητοποιοῦμαι) καὶ νὰ πλημμυρῶ, καὶ μάλιστα βλέποντας καὶ ἐσᾶς νὰ ἀνοίγετε πρόθυμα τὶς ἀκοές σας καὶ δῆλο σας τὸ νοῦ νὰ τὸν ἔχετε στρέψει στὸν ὕμνο τῆς Ἀειπάρθενου, καὶ συνάμια νὰ ἔξαγνίζεσθε, ἀν ἐγὼ ἔχω μυηθεῖ κάπως στὰ παρθενικὰ μυστήρια. Ἄλλ’ δῆμος ἡ περίσταση σὲ ἄλλα μᾶς παρακινεῖ, σὲ ἄλλου εἰδους τιμὴ τῆς Παρθένου· ἐννοῶ νὰ ἀρχίσουμε τὴν μυστικὴ καὶ ἀναίμακτη θυσία (γιατί τιμὴ τῆς μητέρας εἶναι ἡ ἀνάμνηση τῶν ἑκούσιων παθημάτων τοῦ Υἱοῦ), πρὸς τὴν ὅποια ἐλκομαι στὴ συνέχεια καὶ τὴν ὅποια εἶναι πολὺ ἐπίκαιο νὰ τελέσω ὡς ιερουργός.

Ἄλλα ἐσύ, Παρθένε καὶ μητέρα τοῦ Λόγου, ὁ δικός μου ἔξιλασμὸς καὶ ἡ καταφυγή, ποὺ μὲ παράδοξο τρόπο καλλιεργήθηκε ἀπὸ τὴ στείρα καὶ ποὺ καρποφόρησες γιὰ μᾶς ἀκόμια πιὸ παράδοξα τὸ στάχυ τῆς ζωῆς, πρεσβεύοντας καὶ μεσιτεύοντας πρὸς τὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας γιὰ μᾶς ποὺ εἴμαστε ὑμνητές σου νὰ καθαρισθοῦμε ἀπὸ κάθε ωρόπο καὶ κάθε μόλυνσμα, ἀνάδειξέ μας ἄξιους γιὰ τὸν οὐρανιό νυμφώνα πρὸς αἰώνια ἀνάπταυση καὶ καταφωτιζόμενους ἀπὸ τὸ τριπλὸ φῶς τῆς ὑπερούσιας Τοιάδας καὶ ἐντρυφώντας μέσα στὰ ὑπερφυσικὰ καὶ ἄρρητα θεάματα αὐτῆς μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, στὸν ὅποιο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Αγίου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Ὄμιλία Θ’, Εἰς τὸ Γενέσιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποινῆς ἡμῶν Θεοτόκου, ΕΠΕ 12, σ. 248-273 (ἀποσπάσματα).

ΠΗΓΗ: <https://tideon.org/index.php/2012-02-11-18-49-10/2012-02-11-19-10-50/13021-2018-09-07-09-00-00>

«ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Τομηνιαῖο δημοσιογραφικό ὅργανο τῆς
«Πανελλήνιας Ένώσεως Φύλων τῶν Πολυτέκνων» (Π.Ε.Φ.Π.).

Κωδικός Αριθμός Έντυπου: 001721.

Έτος 40^ο, ἀρ. φύλλου 158 — Απρίλιος-Μάιος-Ιούνιος 2018.

Ακαδημίας 78Δ — 106 78 ΑΘΗΝΑ.

Τηλ. 210-38.38.496, 210-38.22.586, FAX: 210-38.39.509.

E-mail: info@pefip.gr — Ιστοσελίδα: www.pefip.gr

Α.Φ.Μ.: 090047658, ΔΟΥ Α' ΑΘΗΝΩΝ.

Ίδιοκτήτης: Π.Ε.Φ.Π.

ΙΔΡΥΤΗΣ: π. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ (ΜΠΙΛΑΛΗΣ),

Άγιορείτης Μοναχός († 2014).

Έκδότης: Άντωνιος Ε. Άντωνιον, τ. Διευθυντής Έμπορικῆς Τοαπέξης,

Πρόεδρος Π.Ε.Φ.Π. — Η «Ε.Π.Ο.» συντάσσεται ἀπό Έπιτροπή.

Διευθυντής Συντάξεως: Ιωάννης Γ. Θαλασσινός, διευθ. Π.Ε.Φ.Π.

Η «Ε.Π.Ο.» διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ. ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ-ΕΙΣΦΟΡΕΣ προαιρετικές.